SYSTEM LEAST COST FORMULATION

Jest systemem do stałego wykorzystania w organizacji żywienia, a więc niezwiązanym bezpośrednio z danym, konkretnym sezonem paszowym. Niemniej w warunkach większych zmian na rynku – tak komponentów paszowych (różnej kategorii), jak i pasz przemysłowych – praktyczne znaczenie LCF wzrasta. Wiąże się to ze szczególnym wzrostem znaczenia obniżenia kosztu żywieniowego jednostki surowca – w warunkach rosnących możliwości oddziaływania, w tym zakresie.

System LCF służyć ma celowi: najniższy koszt jednostkowy surowca, z ograniczoną do warunków danego gospodarstwa listą pasz; przy zachowaniu jej specyfiki – właściwej dla danego kierunku produkcji zwierzęcej. To jednak zdecydowanie za mało. System powinien być narzędziem szerszej strategii optymalizacyjnej, która pozwala na osiągnięcie ww. celu – bez uszczerbku dla:
a/ poziomu pokrycia potrzeb pokarmowych zwierząt – w sposób zbilansowany na poziomie dwóch podstawowych składników pokarmowych: energii i białka,
b/ minimum pokrycia potrzeb mineralnych, witaminowych oraz w zakresie ważnych aminokwasów – w tym zwłaszcza egzogennych,
c/ pełnego wykorzystania zasobów pasz produkowanych w gospodarstwie,
d/ zdrowia zwierząt – w powiązaniu z dawkowaniem poszczególnych pasz.
LCF pozwala korzystać z alternatyw zrównoważonego pokrycia energetycznego oraz białkowego potrzeb zwierząt. Możemy wskazać alternatywę, której cechą jest łącznie najniższy koszt pokrycia ww. potrzeb. Wyliczenie bazuje na koszcie jednostek energii i białka w danej paszy; nie na koszcie samej paszy.
W wypadku składników mineralno-witaminowych działania optymalizacyjne powinny uwzględniać bieżące warunki na rynku tej grupy paszowej. Choć na ogół nie chodzi tutaj o zmiany na skalę dużą jak w wypadku podstawowych komponentów pasz – jednak wysokie ceny jednostkowe w tej grupie paszowej mogą istotnie wpływać na koszt jednostkowy surowca; nawet przy niewielkich korektach dawek.
Pełne wykorzystanie zasobów paszowych z danego gospodarstwa dotyczy szczególnie producentów mleka oraz żywca wołowego. Nie można jednak powiedzieć, że w innych kierunkach produkcji ma ono małe znaczenie.
W odniesieniu do wpływu pasz na zdrowie – przy większości pasz objętościowych i komponentów treściwych – w praktyce chodzi zwykle o maksima; w wypadku tych drugich, zwłaszcza – często o wpływy antyżywieniowe, po przekroczeniu dopuszczalnych dawek. W przypadku produkcji mleka bądź żywca wołowego – ważne są również minima, dla pasz objętościowych łącznie. W przypadku preparatów mineralno-witaminowych można mówić o ilościach optymalnych – z punktu widzenia zdrowia i jego wpływu na produkcyjne możliwości zwierząt.

W praktycznej organizacji żywienia – system opiera się na programie komputerowym i arkuszach kalkulacyjnych. Przy czym liczba i wartości przyjętych ograniczeń optymalizujących powinny być na tyle zrównoważone – by ułatwić trafne rozwiązanie zadania: pasza optymalna przy określonych warunkach rynkowych; czyli najtańsza, ale też spełniająca zadania żywieniowe – z uwzględnieniem zdrowia zwierząt.
Zadanie to winno objąć zakres pasz, o znanej wartości rynkowej, a zarazem – w wypadku produkcji mleka, żywca wołowego, a rzadziej wieprzowego – wyłączać pasze objętościowe z wyliczeń. Przy produkcji mleka bądź żywca wołowego – po ustaleniu pokrycia zapotrzebowania objętościowymi, przy ograniczeniu ZPP – określenie brakującej puli składników pokarmowych dawki, która podlega zadaniu optymalizacyjnemu – z użyciem różnych kategorii pasz treściwych. W wypadku głównych kierunków produkcji drobiarskiej – w praktyce postępowanie optymalizacyjne (na ogół) obejmuje całą listę pasz.
Jest rzeczą istotną by każdorazowa zmiana uwarunkowań rynku pasz – stanowiła również podstawę do aktualizacji rozwiązań zadania pasza optymalna. W praktyce danego sezonu paszowego – taka aktualizacja powinna mieć miejsce comiesięcznie (nowe, pełne dane o stanie rynku paszowego).